

ЛІТЕРАТУРА

1. Горкуненко П. П. Підготовка студентів педагогічного коледжу до науково-дослідної роботи : дис. канд. пед. наук : 13.00.04 / Горкуненко Петро Петрович. – Вінниця, 2007. – 265 с.
2. Національна доктрина розвитку освіти України у XXI столітті. – К. : Шкіл.світ, 2001. – 16 с.
3. Пирогов Н. И. Быть и казаться. Чего мы желаем. Письма из Гедельберга / Н.И. Пирогов // Избранные сочинения. – М. : Педагогика, 1985. – С. 6, 138–139.
4. Пузирьова Н. В. Здійснення науково-дослідницької роботи студентів університетів України в учбово-допоміжних закладах в XIX ст. / Н. В. Пузирьова // Засоби навчальної та науково-дослідної роботи : зб. наук. праць. – Харків : ХДУУ ім. Г. С. Сковороди, 1998. – С. 87–92.

РЕЗЮМЕ

Л. А. Сущенко. Проблема организации научно-исследовательской работы студентов в высших учебных заведениях Украины: историко-педагогический аспект.

В статье раскрыт и охарактеризован историко-педагогический анализ организации научно-исследовательской работы студентов в высших учебных заведениях Украины. Проанализированы пути и особенности организации научно-исследовательской работы студентов.

Ключевые слова: научно-исследовательская работа, организация, высшее учебное заведение.

SUMMARY

L. Sushchenko. The problem of organization research students in higher education institutions in Ukraine: historical and pedagogical aspects.

The article disclosed and described the historical and pedagogical analysis of the research work of students in higher educational institutions of Ukraine. The ways and especially the organization of research students.

Key words: research, organization, institution of higher education.

УДК 378.1

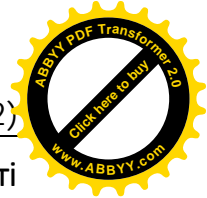
В. В. Тушева

Харківський національний педагогічний
університет імені Г. С. Сковороди

ТЕХНОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ ФОРМУВАННЯ НАУКОВО-ДОСЛІДНИЦЬКОЇ КУЛЬТУРИ МАЙБУТНЬОГО ВЧИТЕЛЯ

У статті розглянуто технологію навчання, що спрямоване на формування науково-дослідницької культури майбутнього вчителя, запропоновано деякі методи навчання (проблемні лекції, проблемні семінари, мозковий штурм, метод евристичних питань, ТРВЗ-педагогіки, дидактичні ігри), які сприяють до активізації навчально-пізнавальної, науково-дослідницької, творчо-пошукової діяльності студентів вищої педагогічної школи.

Ключові слова: науково-дослідницька культура майбутнього вчителя, технологія навчання, методи активного навчання, діалогічність, взаємодія викладача і студента.

Постановка проблеми. У зв'язку з необхідністю підвищення якості професійної підготовки майбутніх спеціалістів педагогічних ВНЗ відповідно до європейських стандартів посилюється важливість вищої освіти у подальшому розвитку дослідницьких робіт та значущість науково-дослідницької діяльності як основи вищої освіти для забезпечення економічного та культурного розвитку Української держави.

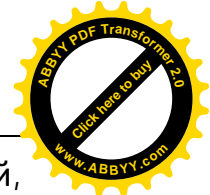
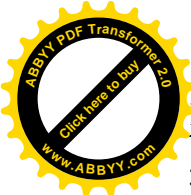
Якість професійної підготовки майбутнього вчителя-дослідника у вищій педагогічній школі прямо залежить від адекватного вибору і професійної реалізації конкретних педагогічних технологій (організаційних форм і методів навчання), які активізують дослідницький процес пізнання і сприяють залученню майбутніх фахівців до системи активних пізнавальних дій.

Мета статті – дослідити проблему підвищення професійної підготовки майбутніх учителів-дослідників; розкрити деякі технологічні аспекти формування науково-дослідницької культури студентів вищої педагогічної школи.

Аналіз останніх публікацій. Вивченням окремих аспектів професійної підготовки педагога займалися такі вчені, як А. М. Алексюк, С. Я. Батишев, І. М. Богданова, В. М. Гриньова, В. І. Євдокимов, М. Б. Євтух, І. А. Зязюн, І. Ф. Ісаєв, В. Г. Кремень, З. Н. Курлянд, В. І. Лозова, В. А. Мижериков, А. В. Мудрик, Н. Г. Ничкало, О. М. Пехота, І. П. Підласий, І. Ф. Прокопенко, З. І. Равкін, А. А. Реан, О. П. Рудницька, В. А. Семиченко, Ю. В. Сенько, В. В. Серіков, В. Д. Симоненко, С. О. Сисоєва, В. Ю. Чернокозова, А. І. Щербаков та ін. Проблеми загальнонаукової та методологічної підготовки студентів розглядалися у працях В. П. Андрущенко, Ю. К. Бабанського, Г. О. Балла, О. В. Бережної, В. К. Буряка, М. Г. Герасимова, С. У. Гончаренка, П. П. Горкуненко, В. І. Журавльова, В. І. Загвязинського, І. А. Зимньої, М. О. Князян, В. В. Краєвського, В. А. Кушніра, О. М. Микитюка, О. М. Новикова, В. М. Полонського, В. А. Семиченко, О. С. Цокур та ін. Питання щодо застосування педагогічних технологій у вищій професійній школі досліджували такі науковці, як Г. О. Балл, В. П. Беспалько, В. І. Бондар, М. В. Гриньова, О. В. Киричук, А. С. Нісімчук, О. С. Падалка, О. М. Пехота, Г. К. Селевко, Д. В. Чернілевський та ін.

Проте питання щодо технологічних аспектів формування науково-дослідницької культури студентів вищої педагогічної школи сьогодні залишається недостатньо вивченим. Розглянемо цей аспект докладніше.

Виклад основного матеріалу. У своєму дослідженні ми виходили з того, що науково-дослідницька культура майбутнього вчителя – це цілісна, інтегральна характеристика особистості, яка володіє фундаментальним,

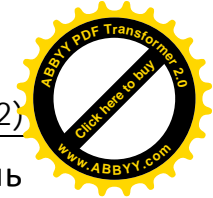
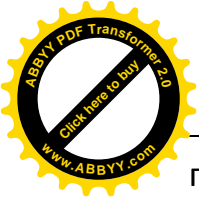
загальнонауковим, методологічним знанням, системою ціннісних орієнтацій, сукупністю професійно важливих якостей, що забезпечують творчий розвиток і самовдосконалення у навчально-дослідницькій діяльності.

Під технологією навчання, спрямованого на професійне становлення майбутнього вчителя-дослідника, ми будемо розуміти теоретичний проект, реалізацію, оцінку і коригування педагогічного управління щодо навчально-пізнавальної, творчо-пошукової, науково-дослідницької діяльності студентів і системи необхідних засобів, що забезпечують функціонування цієї педагогічної системи. З метою реалізації системи формування науково-дослідницької культури майбутніх фахівців ми звертаємося до цілого ряду *методів активного навчання*, які сприяють до інтенсифікації та активізації навчально-пізнавальної, науково-дослідницької, творчо-пошукової діяльності студентів та змінам моделі викладача, який стає консультантом, організатором, менеджером, інтерпретатором, фасилітатором. Завдяки методам активного навчання відбуватиметься перехід від організації навчального процесу викладачем до самоорганізації цього процесу тими, хто навчається. Системне поєднання, взаємодія і діалогічність передбачуваних активних дій викладача і студентів визначають успішність й ефективність функціонування навчально-пізнавального процесу.

У проектуванні методів активного навчання ми ґрунтувалися на таких принципах, як: забезпечення співпраці суб'єктів освітнього процесу; вибудовування спілкування в системі викладач–студент на паритетних началах; визнання за кожним учасником власної позиції та власних поглядів; фасилітаційна організація простору спілкування.

Особливу увагу у технологічному забезпеченні формування науково-дослідницької культури майбутніх учителів ми приділяємо *проблемним лекціям і проблемним семінарам*, які активізують дослідницький процес пізнання і сприяють залученню майбутніх фахівців до системи активних пізнавальних дій.

Як відомо [4; 8], характерну особливість лекції становить її діяльнісна основа, що виражає бінарну природу навчання. Бінарність навчання виявляється не у механічному поєднанні діяльностей викладача і студентів, а насамперед у їх взаємній детермінації. Педагогічне відтворення й організація навчального процесу через проблемне вибудовування лекції, а саме включення проблемних питань, евристичних завдань і послідовне розгортання процесу їх вирішення відображатиме процес засвоєння фундаментальних і

прикладних знань, впливатиме на формування дослідницьких умінь студента, розвиток вмотивованості навчально-пізнавальних дій, що забезпечує перманентний мисленнєвий пошук і приводить до ефективного засвоєння навчального матеріалу з боку студента.

Аналіз науково-педагогічної літератури [2; 4] свідчить про те, що основні типи навчальних лекцій за ступенем їх проблемності можна подати у вигляді такої класифікації:

1) *інформаційні*, що становлять викладені викладачем системи відомостей та фактів, які визначають науковий загальний контекст (наприклад, необхідний для постановки проблеми);

2) *навчально-проблемні*, що передбачають застосування проблемних ситуацій, завдань і викладу навчального матеріалу у вигляді евристичної бесіди;

3) *проблемно-дослідницькі*, що становлять науково-дослідницький аналіз конкретної проблеми (питання);

4) *виклад дослідницьких робіт* самого викладача, що граничить за формою з науковим докладом.

У проектуванні тексту проблемних лекцій доцільно використовувати такі методи викладу теоретичного матеріалу:

- індуктивний метод передбачає виклад матеріалу від часткового до загального, від проблемної ситуації, яка розбирається, до конкретних висновків і практичних рекомендацій;

- дедуктивний метод виявляється у вигляді матеріалу від загального до часткового, від фундаментальних положень до конкретних прикладів;

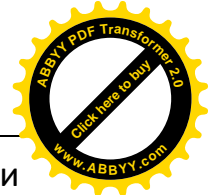
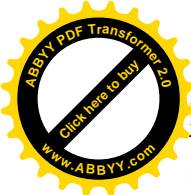
- метод аналогії – це зіставлення різних явищ, подій, фактів, проведення паралелі із знайомими явищами;

- метод різнобічної оцінки слугує для показу різних діалектичних зв'язків і суперечностей між явищами і фактами;

- метод деталізації базується на аналізі фактів завдяки розгляду їх компонентів, властивостей, характеристик;

- метод виявлення тенденцій дозволяє викладачу здійснювати соціально-історичний аналіз фактів, явищ і визначати вірогідний напрямок їх подальшого розвитку.

Як правило, для кожного навчального тексту лекції властивий контекст, тобто кожний розділ має осмислюватися в контексті всієї лекції, кожна лекція – у контексті модуля або частини курсу, кожен модуль – у контексті всього курсу. У свою чергу, у проектуванні змісту лекційних курсів (навчальних дисциплін) необхідно враховувати їх внесок у загальну

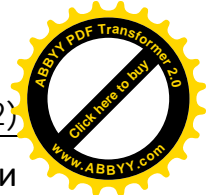
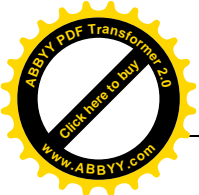
професійно-педагогічну освіту студентів, дотримуючись принципу: вчити необхідно не предмета, а спеціальності.

Динамізацію проблемного змісту навчального матеріалу у живому діалогічному спілкуванні викладача і студентів з метою формування науково-дослідницької культури майбутніх учителів пропонуємо застосовувати у режимі таких типів лекцій, як лекція удвох, лекція-візуалізація, лекція-дискусія, лекція-діалог, лекція-прес-конференція.

Лекція удвох. Лекція становить виклад матеріалу двома викладачами, що розкривають певну тему і взаємодіють як між собою, так і з аудиторією. При цьому моделюються викладачами обговорення теоретичних питань із різних позицій, наприклад представниками двох різних наукових шкіл або теоретиком і практиком. Спеціальним завданням лекції удвох є виховний вплив на аудиторію за допомогою демонстрації особистісного ставлення викладачів до об'єкта висловлювань. Така лекція виявляє особистісно-професійні якості викладача у своїй предметній галузі значно глибше, ніж будь-яка інша.

Діалог викладачів між собою має демонструвати культуру спільного пошуку розв'язання проблемної ситуації, стимулюючи у студентів виникнення власних питань, висловлювань своєї точки зору відповідно до певної наукової позиції. Наявність двох джерел персоніфікованої інформації вимагає від студентів умінь порівнювати, зіставляти різні точки зору, здійснювати вибір, дотримуючись певної з них, визначати власну позицію (концепцію). У процесі лекції удвох здійснюється актуалізація здобутих у студентів знань, необхідних для розв'язання навчальної проблеми, створюються умови для розгортання діалогу, дискусії, обґрунтування або спростування висунутих припущень, гіпотез.

Лекція-візуалізація. Візуалізована лекція становить усну інформацію, перетворену у візуальну форму. Сприйнятий та усвідомлений відеоряд слугує опорою для інтелектуальних та практичних дій. Демонстративний навчальний матеріал покликаний не тільки доповнювати словесну інформацію, а й виступає носієм змістової інформації. Процес візуалізації – згортання змістовних одиниць у наглядний образ. Підготовка лекції-візуалізації викладачем передбачає перекодування, реконструювання змісту лекції або її окремих частин у візуальну форму. Читання такої лекції зводиться до розгорнутого коментування підготовлених візуальних матеріалів, які забезпечують систематизацію набутих знань, засвоєння нової інформації, створення проблемних ситуацій й можливості їх розгортання.

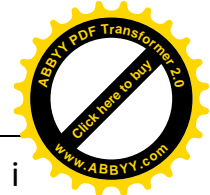
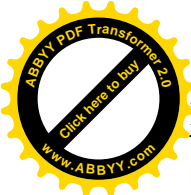
Лекція-дискусія. Розкриття змісту лекції здійснюється завдяки застосуванню методу дискусії, тобто всебічному колективному обговоренню якого-небудь питання, проблеми або зіставленню інформацій, ідей, думок, припущень. Підготовка лекції-дискусії передбачає виділення тезаурусу основних понять, які будуть опановані і засвоєні студентами під час дискусії. За цих умов спрацьовує принцип семантичної одноманітності, коли всі терміни, дефініції, поняття, робочі визначення мають бути однаково зрозумілі і прийняті всіма студентами. Ця вимога містить важливе смислове навантаження, оскільки вона впливає на результативність дискусії. Однозначне семантичне вживання термінів сформує у студентів установку на оперування поняттями і термінами, добре зрозумілими й усвідомленими, систематично користуючись довідковою літературою. Обґрунтовування учасником дискусії власної думки, як правило, залежить від володіння технологією аргументації та мовного комунікативно-інформативного впливу.

Лекція-діалог. Ця лекція є варіантом попередньої, її зміст подається через серію запитань, на які студент має відповідати безпосередньо у процесі лекції. Питання мають проблемний, розвиваючий характер і відповідають потребам та професійним інтересам майбутніх фахівців.

Лекція-прес-конференція. Зміст лекції оформлюється за запитаннями студентської аудиторії, що активізує й актуалізує знання студентів, вимагаючи від них умінь грамотного формулювання запитань, виявляючи якості полеміста. Виховний вплив на майбутніх фахівців справляє особистісно-професійне і соціальне обґрунтоване ставлення викладача до поставлених запитань і відповідей на них. Як лектори можуть виступати двоє або троє викладачів із різних предметних галузей.

Оскільки здатність до внутрішнього діалогу (самостійної мисленнєвої діяльності) формується у студентів завдяки набутому досвіду активної участі в різних формах зовнішнього діалогу, уважаємо за потрібне лекції проблемного характеру доповнювати відповідними семінарськими заняттями, які організовуються як форми спільної роботи студентів і викладачів: дискусії, диспути, дидактичні ігри тощо.

Предметний зміст *проблемних семінарських занять* визначається їх дидактичною обробкою, яка реалізується за принципом проблемності і має форму, що слугує методичною основою для розгортання дискусій, обговорень, тематичних диспутів, виконання навчально-дослідницьких і науково-дослідницьких завдань. Найбільш ефективними типами семінарських занять, що слугують формуванню науково-дослідницької

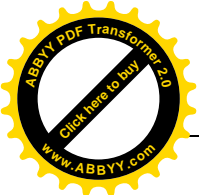
культури студентів вищої педагогічної школи, є семінари-дискусії і семінари-дослідження.

Семінар-дискусія організовується як процес діалогічного спілкування учасників у системі викладач–студент, студент–студент, під час якого формується власний досвід спільної участі в обговоренні та вирішення теоретичних питань. Порівняно з проблемною лекцією підвищуються продуктивні функції проблемних питань як дидактичного засобу організації спілкування і взаємодії на семінарі-дискусії. Студент має продемонструвати свої вміння щодо чіткого висловлювання своїх думок у докладах та виступах, активно обстоювати свою точку зору, аргументувати, спростовувати помилкову позицію співбесідника. Студент отримує можливість для цілепокладання і цілездійснення, тобто побудови власної навчально-пізнавальної, дослідницької діяльності, що зумовлює високий рівень його інтелектуальної та особистісної активності, залучення до процесу наукового пізнання. Більш ефективною формою проведення семінару-дискусії є використання таких методів навчання, як «мозковий штурм», «ділова гра», «круглий стіл», метод евристичних питань, ТРВЗ-педагогіки, організованих стратегій.

Семінар-дослідження становить колективну форму дослідницької діяльності з незалежною від лекційного курсу тематикою, метою яких є поглиблене вивчення окремих науково-теоретичних або науково-практичних проблем. Студентам необхідно «до досліджувати» проблему, користуючись різними джерелами інформації, самостійно визначити перебіг дослідницьких дій і підбити висновки, формуючи основні теоретичні положення стосовно означеної проблеми. Вирішення серії проблемних завдань може бути винесено на практичне заняття, присвячене перевірці або оцінці певної теоретичної моделі або методики, ступеня їх ефективності у певних умовах.

Розглянемо деякі методи активного навчання [2; 4; 6; 8], які найбільш повно й ефективно дозволяють реалізувати визначені вимоги до проведення проблемних семінарських занять.

Мозковий штурм – метод, розроблений А. Ф. Осборном, передбачає розподіл між учасниками генеративної і контрольної-виконавчої функції. Метод спрямований на стимулювання інтелектуально-творчого і пізнавального потенціалу студентів, на організацію колективної мисленнєвої діяльності щодо пошуку нетрадиційних шляхів розв'язання проблем. Процедура організації і проведення мозкового штурму базується на таких педагогічних закономірностях і принципах:

- 1) оптимальне поєднання інтуїтивного і логічного, дивергентного і конвергентного, наукового й асоціативного мислення;
- 2) максимальне виявлення творчого потенціалу студентів-дослідників, їх готовності до імпровізації;
- 3) співтворчість, співпраця і взаємодія викладача і студентів у процесі колективного пошуку оригінальних ідей.

Питання, що сприяють найбільш повному відбору інформації, відомостей про певну подію (явище) й упорядкуванню знань у процесі вирішення дослідницьких (евристичних) завдань, лежать в основі *методу евристичних питань*. У контексті цього методу евристичні питання («яка головна ідея?», «у чому полягає сутність?», «яка різниця між...?», «систематизуйте, класифікуйте...», «надайте ваш прогноз...», «знайдіть помилки...») слугують важливою засадою для організації групової роботи в обговоренні певної проблеми і становлять основу проблемного викладу навчальної інформації. Головними принципами, на яких базується цей метод, є: 1) принцип проблемності й актуальності: завдяки заданим питанням роз'яснюється проблема, що покладена в основу евристичного завдання; 2) принцип дроблення інформації: питання дозволяють виділити етапи, кроки евристичного завдання; 3) принцип цілепокладання: кожне питання дає імпульс до розробки нової стратегії його вирішення. Метод навчання спрямований на забезпечення глибокого, сутнісного розуміння конкретної проблеми, активізацію мисленнєвої, смислопошукової діяльності студентів.

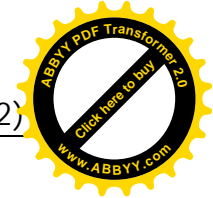
Основу методу *теорії розв'язання винахідницьких завдань* (ТРВЗ-педагогіки) становить два орієнтири: з одного боку, це формування системного, аналітичного мислення студентів, з іншого – навчання технологій розв'язання поодиноких або комплексних суперечностей, незалежно від їх предметних галузей. Суперечності, які розглядаються як невідповідність між картиною бажань і картиною дійсності, картиною бажань і картиною можливостей, окремими картинами педагогічної реальності – економічної, етичної, моральної, виховної тощо, складовими однієї конкретної картини дійсності, розв'язуються шляхом установаження плюсів і мінусів, що супроводжують конкретні явища дійсності. Ситуації суперечності мають такий загальний вигляд: якщо / зміна ситуації/, то (+)/корисні наслідки/, але (-) / шкідливі наслідки/. Щоб розв'язати суперечність необхідно знайти спосіб такої зміни ситуації, коли корисні наслідки залишаться, а шкідливі зникнуть. Цей метод навчання вимагає не тільки сформованості вмінь студентів-дослідників щодо конструктивного розв'язання певних проблем-суперечностей, а й здатності бачити ці процеси-суперечності.

Дидактична гра (рольова, ділова, організаційно-діяльнісна) дозволяє відтворити ситуації творчого професійно-педагогічного пошуку. Проведення дидактичної гри становить розгортання ігрової діяльності учасників у межах імітаційної моделі, яка відтворює умови та динаміку педагогічної практики. Будучи педагогічним процесом, дидактична гра є відтворенням контексту майбутньої професійної діяльності в її предметному і соціокультурному аспектах. В організації дидактичних ігор пропонується дотримуватися таких *психолого-педагогічних принципів* їх конструювання:

- *принцип імітаційного моделювання* конкретних умов і динаміки педагогічної дійсності передбачає створення імітаційної моделі конкретного фрагмента педагогічної практики і поєднання її з ігровою;
- *принцип ігрового моделювання* змісту і форм професійної діяльності реалізується через імітацію професійної діяльності майбутніх фахівців на основі конкретної ігрової моделі;
- *принцип спільної діяльності* реалізується в системі суб'єкт-суб'єктних відносин і виявляється у діалогічній діяльності учасників, які вступають у спілкування з метою обговорення педагогічних проблем-ситуацій і виділення стратегії їх розв'язання;
- *принцип діалогічного спілкування* передбачає мисленнєву і мовленнєву активність учасників, реалізується через вимогу до обов'язкового висловлювання учасниками власної точки зору, ставлення до конкретного питання; забезпечується змістом гри і рольовими позиціями учасників;
- *принцип двоплановості* передбачає наявність двох планів – реального та ігрового: в ігрових умовах розгортається діяльність щодо формування реальних особистісних характеристик фахівця;
- *принцип проблемності* змісту імітаційної моделі і процесу її розгортання в ігровій діяльності означає, що викладач закладає в гру систему навчально-дослідницьких завдань у формі конкретних педагогічних ситуацій.

Висновки та перспективи подальших наукових розвідок. Таким чином, технологія забезпечення формування науково-дослідницької культури майбутніх фахівців-учителів становить комплексну інтегративну систему, що включає педагогічні дії, які детермінують навчальний процес і забезпечують педагогічне цілепокладання, цілевизначення, планування, організацію і реалізацію навчально-пізнавальної і науково-дослідницької діяльності студента.

Обраний нами напрям дослідження має продовження у вивченні технологічних аспектів формування науково-дослідницької культури майбутнього вчителя залежно від його спеціалізації.

ЛІТЕРАТУРА

1. Бондар В. І. Дидактика: ефективні технології навчання студентів / В. І. Бондар. – К. : Либідь, 1996. – 258 с.
2. Буланова-Топоркова М. В. Педагогические технологии / М. В. Буланова-Топоркова, А. В. Духанева, Г. В. Сускова ; под ред. В. С. Кукуликина. – Ростов-на-Дону., 2002. – 278 с.
3. Гриньова М. В. Ділова гра як метод педагогічних комунікацій / М. В. Гриньова, К. Ю. Вовк // Організація навчальної діяльності підлітків з низьким рівнем досягнень при вивченні предметів природничого циклу. – Полтава, 2001. – С. 99–110.
4. Морева Н. А. Технологии профессионального образования : учеб. пособ. [для студ. высш. учеб. завед.] / Н. А. Морева. – М. : Академия, 2005. – 432 с.
5. Педагогічні технології : [навч. посіб.] / О. С. Педалка, А. С. Нісімчук, І. О. Смолюк, О. Т. Шпак. – К. : Вид-во «Українська енциклопедія» ім. М. П. Бажана, 1995. – 253 с.
6. Прокопенко І. Ф. Педагогічні технології : навч. посіб. / І. Ф. Прокопенко, В. І. Євдокимов–Х. : Колегіум, 2006. – 224 с.
7. Селевко Г. К. Технология развивающего образования / Г. К. Селевко. – М. : НИИ школьных технологий, 2005. – 192 с.
8. Чернилевский Д. В. Дидактические технологии в высшей школе : учеб. пособие для вузов / Д. В. Чернилевский. – М. : ЮНИТИ-ДАНА, 2002. – 437 с.

РЕЗЮМЕ

В. В. Тушева. Технологические аспекты формирования научно-исследовательской культуры будущего учителя.

В статье рассмотрена технология обучения, направленного на формирование научно-исследовательской культуры будущего учителя, предложены некоторые методы обучения (проблемные лекции, проблемные семинары, мозговой штурм, метод эвристических вопросов, ТРИЗ-педагогика, дидактические игры), которые содействуют активизации учебно-познавательной, научно-исследовательской и творческо-поисковой деятельности студентов в высшей педагогической школы.

Ключевые слова: научно-исследовательская культура будущего учителя, технология обучения, методы активного обучения, диалогичность, взаимодействие преподавателя и студента.

SUMMARY

V. Tusheva. Technological aspects of future teacher scientific-research culture forming.

The teaching technique aimed at future teacher scientific-research culture forming is analyzed, some methods of teaching (problem lectures, problem seminars, brain storm, method of heuristic questions, TDRQ-pedagogics, didactic games) which lead to the activation of educational-informative, scientific research and creative-search activity of students in higher educational establishment are proposed.

Key words: future teacher scientific-research culture, teaching technique, methods of active teaching, dialogity, interaction of teacher and student.